

Ὁ Θεοτόκης τῶν θυρῶν κλεισμένων ὁμιλεῖ
περὶ τῆς ἐπιδείξεως μετὰ τοῦ Φασουλῆ.

Ἐστὸν Μπέη τὸν Ριζᾶ ὁ Φασουλῆς
μετὰ χαρᾶς κί' ἐξάψεως πολλῆς.

Ὡς τὸν Μπέη τὸν Ριζᾶ, τὸν νέο πρεσβευτή,
ὡς τὸν ἐφέντη μου, καλῶς τὸν ποιητή,
τί μοῦ εἶπαν πῶς καὶ σὺ συχνὰ τὴν πένα πιάνεις
χίλιους στίχους ἑστὴ στιγμὴ ὡσὰν κί' ἐμένε κανεῖς,
χαίρω δι' αὐτὸ πολὺ, ἀγαπητέ Ριζᾶ,
τί θὰ εὕρω ἄνθρωπο ποῦ δὲν ἴμιλεῖ πεζᾶ.

Ὁ Μπουγιουρούμ, ἐφέντη μου, μεγάλε Τουρκαλᾶ...
πῶς καὶ βουλευόμην νὰ σοῦ εἰπῶ πολλὰ
ἤθελα ν'ἔλθω μόνος μου κί' ἀγνώριστος νὰ σ' εὕρω
νὰ σοῦ ἴπῳ καταλεπτῶς ἐκεῖνα ποῦ εἰξεύρω
νὰ σοῦ κόψω ἐξ ἀρχῆς συνάδελφε, τὸν βῆχα,
ὡς νὰ μὲ συγχωρεῖς γιὰτὶ κί' ἐγὼ δὲν εἶχα.

Ὁ Μπουγιουρούμ, ἐφέντη μου καὶ μπέη Τουρκαλᾶ...
πῶς καὶ βουλευόμην νὰ σοῦ εἰπῶ πολλὰ,
τί μὲς παραμπήκατε καὶ πάλι ἑστὸ ρουθοῦνι
τὸ χαμάλπαση Κιζεμάλ, ἐκεῖνο τὸ γουροῦνι,
τῶν σφουγγαράδων μὲς ἐπῆρε τὸ σφουγγάρι
ὡς σταυρὸς ὀλίγου δεῖν νὰ πέση ἑστὸ φεγγάρι.

Ἐχω καὶ λόγους διὰ σέ πολλοὺς κί' ἰδιαιτέρους
καὶ διὰ στίχων θὰ σοῦ ἴπῳ δεκαπεντασυλλάβων
πῶς ὁ Σουλτάνος τάβαλε καὶ μὲ τοὺς ἐλευθέρους,
ἀφοῦ τὴν πίστι ἀλλάξε τῶν ὑπηκόων σκλάβων,
καὶ τὸν μισοκακόμοιρο μὲς κανεῖ κάθε τόσο,
καὶ μούρχεται διάθεσις νὰ τὸν ζυλοφορτώσω.

ὦ ! μπουγιουρούμ, ἐφέντη μου καὶ μπέη σεβνταλῆ,
ἴλαχτάρισαν τὰ μάτια μου τὸ φέσι σου νὰ ἴδω,
μὰ πρόσεχε μὲ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ μὴ ἴμιλες πολὺ
μὴν πάθης ὅσα ἔπαθε ὁ μπέης Φεριδδούν...
Πρὸ πάντων δὲ τὴν Φασουλῆ νὰ μὴν γνῶρισης διόλου,
ἀλλέως ἀναυλα καὶ σὺ θὰ πᾶς κατὰ διαβόλου.

Ποῦ λὲς θὰ ἔλθω νὰ σ' εὕρω, συνάδελφε σοφέ,
κί' ἐτοίμασε, παρακαλῶ, βαρὺ γλυκὸ καφφέ,
ἕνα τσιμποῦκι αἶντε ντὲ κί' ἕνα σικτιό πιλάφι,
γιὰτὶ καλέμι Οὐλεμᾶ τὴν πείνα μου δὲν γράφει.
Φτοῦ ! φτοῦ ! ἀλαμπελιάβεριν, φωνάζω μὲ χολήν,
κί' ἐν βίᾳ δέξου ἀσπασμοὺς ἀπὸ τὸν... Φασουλῆν